

което трѣбва да се остави на слугитѣ; други го гледатъ като една унижителна нужда на която жената трѣбва да се покори, понеже нѣма друго що да направи; трети го гледатъ като една длѣжностъ, но една скѣрбна, студена, досадна длѣжностъ; четвърти пъкъ го считатъ за длѣжностъ, която трѣбва да се изпълни съ вкусъ, съ интересъ, съ страсть.

Кое е най вѣрното отъ тия разни мнѣния? Първото е, разбира се, нелѣпо. Едно домашно управление е нужно: интересътъ на семейството го изисква повѣлително. Малко важи че главнитѣ интереси на семейството се бранѣтъ вѣнъ отъ мжжътъ, ако въ къщи царува безредие въ работитѣ и разноскитѣ. Но кой трѣбва да се занимава съ домашнитѣ грижи? Не мжжътъ, разбира се; той има доста работа вѣнка и доста занятие съ главний надзоръ, та не трѣбва да се прѣтоваря съ хилядитѣ дрѣбни работи на ежедневний животъ. Впрочемъ, той не е згоденъ за тѣзи работи, и не може да стане згоденъ и способенъ за тѣхъ, освѣнъ съ оцѣрблението на по важнитѣ му способности. Най послѣ, ако домакинството е занятие должно за жената, още повече е то должно за мжжътъ. Домакинството не е, прочѣе, занятие за мжжътъ; а, ако не е и за жената, за ко-го е? Нѣма нужда да казваме че не е за дѣцата. Оставатъ слугитѣ. Но за благо на семейството можемъ ли ние да се повѣримъ на умѣнието и честността на единъ слуга? Да прѣдаде семейството на такъва една случайность ли мжжътъ е посветилъ животътъ си на жената, и за това ли и единий и другий сж дали животъ на дѣцата си?